

Jednou v listopadu

Napsal uživatel Venda Pešata - Lachout
Pátek, 05 Říjen 2012 00:29

Rok se zase jednou sešel s rokem a my vyrážíme na tradiční procházku podél naší milované dovolenecké řeky Lužnice. Z lodní perspektivy důvěrně známá místa vypadají ze břehu k nepoznání jinak a to nejen proto, že jsme tu o čtyři a půl měsíce později. Co všechno se za těch pár dní stalo? Řeka si tu přes kameny plyne tak jako v létě, snad jen vody je o něco více než v parném červenci. Místo plavek máme dlouhé zelené šosáky s vložkou a místo sandálů, impregnační zaflákaný botky. Jinak jsme to ovšem my a řeka nás možná i poznává... U každého jezu kterých je tady pod Tábořem habaděj, vedeme tradiční učené debaty „kudy to jet“, kde už si kdo rozbil hubu, kde to mám přes ruku či kde to v létě určitě zkusím. Máme vcelku štěstí na počasí, k tomuhle vandru patří sníh a lezavo, což se dneska vyplnilo. Ještě včera to vypadalo že se jako každý rok budem potit v kopci z Příběnic nahoru, ale Příroda nám přes noc přeci jen udělala radost a zasypala kraj popraškem bílého nadělení.

Blížíme se k našemu dávnému vodáckému tábořišti s romantickým názvem U Hajzlu, podle kadibudky kdysi stávající v lese opodál. Místečko je to pořád kouzelný. Malá loučka v ohybu řeky, ze zbylých stran obklopená nízkým smrčím. I když za ta léta už tak nízké taky není... Ze zvyku se tady vždycky zastavuju na krátký ohniček spojený s opečením laciných náhražek buřtů. Lámeme dřevo, za chvíli už vyskakují plamínky, nádherně to voní a je nám zase tak nějak dobře. Z pobřežní stezky po které jsme přišli se k nám blíží hlasy a zakrátko se ze zatáčky vynoří vcelku početná skupina dospělých, dětí ba i dva menší psíci kolem pobíhají. Dle vzezření trampsko-turistická společnost, tak půl na půl. Od žluté goretexky až po dlouhána v zeleném s liščím stetsonem. Na naše „ahoj“ reagují veskrze kladně, ba i dobrou chuť přejí... Psíci mlsně zavětří vůni pochutin čerstvě stažených z ohýnku, leč jsou páníčky záhy odvoláni. A už nám zase mizí z dohledu ,zřejmě spěchajíc za vyššími cíli.

My zatím v klidu sníme co jsme donesli a při vzpomínání na dávný příhody který se tady udály čekáme dokud nezhasne poslední plamínek. Když i ten vzdá svůj boj ,zalijeme vodou ohniště ,položíme větvičku a tak tedy za rok zase. Cestou stopujeme skupinku která tu prošla před námi, zejména nás udivují soustředěné kruhy psích tlapek obíhající skupinu stop lidských. A pomalu se blížíme k bývalému Bredovu mlýnu. V cestě tady stojí vysoká skála spadající příkře až do řeky ,ale horolezeckou vložku vynecháváme díky tunelu který tady naši pilní předkové vykutali skrz kamenný masiv. Ve tmě se jako obvykle pohlavkujem, lekáme holky a zkoušíme ozvěnu. Na konci tunelu stojí Suk který kráčel vpředu a nevěřicně čumí na zem. Přichází k

Jednou v listopadu

Napsal uživatel Venda Pešata - Lachout
Pátek, 05 Říjen 2012 00:29

němu Jirka a ptá se kamaráda co se tak zaseknul. Suk rukou naznačuje kamarádovi, ať stojí. Jirka kouká k zemi taky a okamžitě mu to zapaluje.

“Ty vole...“, vylétne mu bezděčně z pusy.

“To snad není možný“, opakujeme už i my a vracíme se zpátky do temnoty tunelu.

Kudy tak mohli...? Venca vráží odhodlaně pěst do místa, jenž se černá ve skále.

„Do prdele, au!“ povídá šerif poté co si narazil klouby o mělký skalní výklenek. A tak stojíme na konci tunelu, do kterého vedly stopy tý party před námi. Za tunelem je neporušený, v noci napadlý sníh. Ven ty lidi prostě nevyšli!!

Až budete mít třeba jednu cestu podél Lužnice kousek nad Příběnicema ,tímhle tunelem musíte projít. Zastavte se tady. Třeba budete mít podobný mrazení v zádech jaký tam od týchle příhody míváme my všichni co jsme to zažili, protože v mém vyprávění není ani půl slova vymyšleného.

Zatím nás tunel ven vždycky pustil. Třeba za rok.... _____

Venda Pešata - Lachout

Trapsavec 2012